

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **O. K.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupena advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2018, č. j. MV-101022-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“, nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-3195-17/ZM-2016. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle ust. § 44a odst. 10, ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky,

ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně na požádání správního orgánu I. stupně nedostavila k pohovoru.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že správní orgán I. stupně v řízení předcházejícím vydání jeho rozhodnutí porušil procesní předpisy vztahující se k doručování písemností a naplnění zákonných předpokladů pro doručení písemností v řízení tzv. fikcí. Žalobkyně má za to, že pro zamítnutí její žádosti nebyly naplněny zákonné předpoklady. Žalobkyně byla správním orgánem I. stupně dne 18. 3. 2016 předvolána k výsledku na den 18. 4. 2016, ke kterému se bez omluvy nedostavila. Při doručování předvolání byla zásilka s ohledem na to, že žalobkyně nebyla v době doručování zastižena v místě bydliště, uložena u držitele poštovní licence a po uplynutí lhůty byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně, tj. nebyla vhozena do schránky, neboť tuto možnost, jak vyplývá z obálky u doručované zásilky založené ve spisovém materiálu, správní orgán vyloučil. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 - 77, z něhož je zřejmé, že pro naplnění fikce doručení písemnosti je nezbytné, aby tato písemnost byla po uplynutí úložní doby rovněž vložena do schránky adresáta. V případě žalobkyně však poštovní zásilka obsahující předvolání k výsledku nebyla vložena do domovní schránky, po uplynutí úložní doby byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně, a žalobkyně tak neměla možnost seznámit se ani dodatečně s písemnostmi správního orgánu I. stupně a dostavit se k výsledku. Nesprávným postupem správního orgánu I. stupně tak byla žalobkyni odňata možnost dostavit se k výsledku, přičemž tento nesprávný postup nemůže být kladen k tíži žalobkyni.
3. Dle žalobkyně je tak řízení předcházející vydání prvostupňového správního rozhodnutí, jakož i samo prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra, zatíženo vadou nezákonnosti, přičemž za nezákonné označila také napadené rozhodnutí žalovaného, které bylo nadto vydáno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně byla totiž přesvědčena, že žalovaný se napadeným rozhodnutím odchýlil od rozhodnutí, které vydal dne 3. 10. 2016 pod č. j. MV-82818-4/SO-2014 v jiném odvolacím řízení. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaný předně ve svém vyjádření k podané žalobě zdůraznil, že žalobkyně v předcházejícím řízení nedoplnila blanketní odvolání, tudíž prvostupňové správní rozhodnutí bylo přezkoumáno pouze z pohledu zákonnosti (žalobkyně tím znemožnila žalovanému přezkum prvostupňového správního rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných posléze až v podané žalobě). Podle žalovaného byl proto věcný přezkum napadeného rozhodnutí vyloučen, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/96.

5. Žalovaný dále uvedl, že předvolání k výsledku bylo žalobkyni doručeno v souladu se zákonem, kdy na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41. K námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu pak doplnil, že je v zájmu České republiky, aby na území pobývali cizinci, kteří plní účel pobytu, dodržují a neobcházejí platné právní předpisy a plní jim uložené povinnosti. Právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky.
6. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál a uzavřel, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná vyslovili svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Na úvod krajský soud v návaznosti na obsah vyjádření žalovaného poznamenává, že žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva vnitra blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. Tím byl zároveň předurčen rozsah přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí ze strany žalovaného, který obecně přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí (srovnej k tomu znění § 89 odst. 2 správního řádu). Krajský soud přitom v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobkyni jistě nic nebrání ponechat si argumentaci až na řízení před správním soudem. Z povahy věci pak ovšem nemůže žalovanému správnímu orgánu účinně vytýkat, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl (srovnej k tomu shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publikované pod č. 1742/2009 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Podrobnější odůvodnění výroku o zamítnutí žádosti bylo tedy třeba hledat v prvostupňovém správním rozhodnutí, z něhož především krajský soud v následujících úvahách vycházel. Námitky žalobkyně se ostatně především týkaly procesního postupu správního orgánu I. stupně, nikoli pouze napadeného rozhodnutí žalovaného.
10. V posuzované věci byla žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z

důvodu,

že se žalobkyně přes výzvu (předvolání), která jí byla doručena fikcí podle § 24 správního řádu, nedostavil k výslechu. Žalobkyně v této souvislosti v podané žalobě namítala, že jí toto předvolání nebylo řádně doručeno, neboť nebyl splněn jeden z předpokladů pro doručení fikcí,

a to předpoklad vložení písemnosti do domovní schránky po uplynutí lhůty jejího uložení.

11. Krajský soud proto hodnotil zákonnost procesního postupu správních orgánů obou stupňů při zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
12. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 anebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
13. Podle ust. 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže a) cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem 35), b) pracovní poměr cizince skončil; v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce nebo dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce se zaměstnanecká karta zruší, jestliže doba trvání nezaměstnanosti cizince přesáhla 3 po sobě jdoucí měsíce a cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen, c) dohoda o pracovní činnosti skončila; v případě zrušení dohody o pracovní činnosti výpovědí danou zaměstnavatelem se zaměstnanecká karta zruší, jestliže doba trvání nezaměstnanosti cizince přesáhla 1. měsíc a cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen, nebo d) zanikla platnost povolení k zaměstnání cizince nebo bylo cizinci povolení k zaměstnání odejmuto; v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce nebo dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce se zaměstnanecká karta zruší, nebylo-li cizinci ve lhůtě 3 měsíců ode dne následujícího po dni skončení pracovního poměru vydáno nové povolení k zaměstnání nebo cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen.
14. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
15. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže a) se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady

za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

16. Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
17. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje samostatnou zvláštní úpravu doručování. V rámci cizineckého řízení se tak - až na výluky obsažené v § 168 zákona o pobytu cizinců - postupuje podle správního řádu. Ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu upravuje, že *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
18. Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyně dne 16. 3. 2016 podala u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
19. Správní orgán I. stupně za účelem zjištění skutečného stavu věci, tj. zejména toho, zda se žalobkyně nedopustila či nedopouští obcházení zákona, předvolal žalobkyni k výsledku dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (předvolání k výsledku ze dne 18. 3. 2016, č. j. OAM-3195-8/ZM-2016). Žalobkyně byla v předvolání poučena, že nedostaví-li se dne 18. 4. 2016 v 9.00 hod. bez vážného důvodu na pracoviště správního orgánu I. stupně k provedení výsledku, bude její žádost zamítnuta. Uvedené předvolání k výsledku se správnímu orgánu I. stupně vrátilo, neboť žalobkyně nebyla zastižena a úložní doba pro vyzvednutí písemnosti uplynula. Žalobkyně se poté bez omluvy k provedení výsledku nedostavila.
20. Dne 10. 5. 2016 správní orgán I. stupně vydal pod č. j. OAM-3195-15/ZM-2016 vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, k tomu došlo dne 26. 5. 2016.
21. Správní orgán I. stupně poté rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-3195-17/ZM-2016, zamítl žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 10, § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně na požádání správního orgánu I. stupně bez omluvy s uvedením vážného důvodu nedostavila k provedení výsledku. Žalobkyně napadla toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2018, č. j. MV-101022-4/SO-2016, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

22. K otázce doručování zásilek formou tzv. fikce krajský soud předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 As 148/2015 - 30, dostupné na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „(...) doručení fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu prokazuje správní orgán tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a poučení o následcích nevyzvednutí zásilky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, nebo ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 159/2012 - 28). Pokud si adresát zásilku úmyslně nebo z nedbalosti nevyzvedl, ač tak učinit mohl, nemůže se následně dovolávat své nečinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 2/2010 - 80). Doručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93)“.
23. Žalobkyni přitom je možno přisvědčit do té míry, že Nejvyšší správní soud v žalobkyní odkazovaném rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 - 83, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že fikce doručení písemnosti nastává pouze v případech, kdy je příslušná písemnost vhozena do domovní schránky, nicméně tento právní názor byl překonán novějším rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, publikovaným pod č. 3524/2017 Sb. NSS, který se „(...) přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. Rozšířený senát si je vědom toho, že právní úprava fikce doručení představuje značný zásah do práva občanů na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto omezení základního práva může být přípustné, pokud je to nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. To je v daném případě podle názoru rozšířeného senátu naplněno, neboť fikce doručení, jejímž účelem je zabránit, „aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13)“.
24. V projednávané věci přitom bylo předvolání k výsledku ze dne 18. 3. 2016, č. j. OAM-3195-8/ZM-2016, žalobkyni zasláno do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na aktuální adresu jejího pobytu uvedenou v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Z obálky založené ve správním spise vyplývá, že žalobkyně nebyla při doručování zásilky zastižena, a proto byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí dne 22. 3. 2016. Žalobkyně byla o uložení zásilky vyrozuměna (oznámeno dne 22. 3. 2016) s tím, že úložní doba končí dne 4. 4. 2016. Žalobkyně si však zásilku v úložní době nevyzvedla, a tato byla proto dne 4. 4. 2016 odeslána zpět správnímu orgánu I. stupně jako

jejímu odesílateli. Za této situace tedy nastaly účinky doručení desátým dnem od uložení zásilky marným uplynutím úložní lhůty na základě právní fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu, a to i pro případ, že se adresát o uložení zásilky nedozvěděl.

25. Doručení zásilky bylo provedeno v souladu s výše citovanými právními závěry Nejvyššího správního soudu, jakož i v souladu se zněním správního řádu účinným v době doručování uvedené písemnosti, konkrétně s ustanovením § 23, ve spojení s ustanovením § 24 odst. 1. Za popsaného skutkového stavu je tak třeba mít za to, že žalobkyni v důsledku fikce doručení zásilka „doručena byla“ a že účinky doručení nastaly. Krajský soud se tedy s ohledem na vše výše uvedené neztotožnil s žalobní námitkou nesprávného doručení předvolání k výsledku žalobkyně.
26. Na výše uvedeném závěru soudu o řádném předvolání žalobkyně k výsledku pak nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2016, č. j. MV-82818-4/SO-2014, kdy v souvislosti s ním žalobkyně namítala porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá (mimo jiné) na to, aby *při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*.
27. Krajský soud ve spojitosti s tím nejprve připomíná, že judikatura Nejvyššího správního soudu
a Ústavního soudu konstantně přiznává praxi správních orgánů určitou normativní sílu (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, dostupný na <http://nals.usoud.cz>, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
28. Definici správní praxe, která je s to založit legitimní očekávání, vymezil Nejvyšší správní soud
v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publikovaném pod č. 1915/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, následovně: *„Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“* K povaze otázky vzniku legitimního očekávání se rozšířený senát vyjádřil tak, že *„to, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností“*.
29. Shora uvedená východiska pak souvisí také s principem právní jistoty a z něj odvozeného požadavku na předvídatelnost práva, který představuje, jak Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 - 87, dostupném na www.nssoud.cz, *„takový postup správních orgánů, který je v souladu s právními předpisy. Je-li právo vykonáváno podle naznačených východisek, musí být fyzickým a právníckým osobám garantováno, že v obdobných případech budou správní orgány rozhodovat obdobně a v různých případech různě. Pokud je tedy určitá správní praxe vytvořena, nemůže se od ní správní orgán v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by představoval libovůli (srov.*

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS)“.

30. V souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, dostupného na www.nssoud.cz, pak dále platí, že existenci legitimního očekávání účastníka správního řízení je nutné posoudit k okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu, neboť „*pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem*“.
31. Žalobkyně v podané žalobě odkazovala na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2016, č. j. MV-82818-4/SO-2014, v němž tento dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud při doručování zásilky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jejímž obsahem bylo předvolání k výsledku, vyloučil po uplynutí deseti dnů po vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti, možnost vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo ve smyslu ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu.
32. Dle krajského soudu však výše uvedený případ nemůže být sám o sobě způsobilý zavést ustálenou, jednotnou a dlouhodobou správní praxi ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publikovaného pod č. 1915/2009 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz.
33. Zároveň je nutno v této souvislosti zmínit, že žalobkyní odkazované rozhodnutí žalovaný vydal dne 3. 10. 2016. Jak krajský soud uvedl již výše v tomto rozsudku, Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 - 83, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že fikce doručení písemnosti nastává pouze v případech, kdy je příslušná písemnost vhozena do domovní schránky. Dříve vyslovený právní názor byl však následně překonán rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, publikovaným pod č. 3524/2017 Sb. NSS, který byl pro další rozhodovací činnosti žalované závazný. Žalovaný tak byl povinen jej ve své rozhodovací činnosti zohlednit a reflektovat, nadto jej výslovně připouští také právní úprava obsažená v ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu, a proto postupu žalovaného nelze ani v tomto směru ničeho vytknout.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal podanou žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti

nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 3. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu